

I og for sig er der intet underligt deri. Skal en Landarbejder træffe Bestemmelse om at erholde et af disse Huse, er det jo noget, som kan og ogsaa vil faa en ikke ringe Betydning for hele hans Livsvirk-somhed. At de derfor give sig Tid til at overveje, før de vove sig i Lag med et saadant Hus, er jo i og for sig ganske naturligt. Imidlertid viser det sig, at der mere og mere bliver Søgning efter at komme i Besiddelse af et saadant lille Hjem, og for os, som have været med til at føre denne Sag igennem her paa Rigs-dagen, er det selvfølgelig en stor Tilfreds-stillelse. Jeg kunde have Lyst til her ved denne Lejlighed at meddele, at medens der i Fjor kun var søgt om Statslaan til et samlet Beløb af ca. 845,000 Kr., er der i Aar søgt om et Beløb af 1,377,000 Kr. Der er en meget stor Stigning i Antallet af dem, der søge at komme i Besiddelse af saadant et lille Hjem. Det viser sig, at det særlig er et enkelt Amt, hvor Lysten dertil er stærk, og det er Randers Amt. Der have vi i Aar 104 kvalificerede Ansøgere. Saa kommer Ringkøbing Amt med 46, Viborg Amt med 35, Sorø Amt er det fjerde i Rækken med 29, og saa glider det nedad med de forskellige Amter. Der er nu i Aar 3 Amter, hvorfra der slet ikke foreligger nogen Ansøgning. Det er Kjøbenhavns, Odense og Vejle Amter. Naar jeg fremdrager dette, er det ogsaa for at gøre opmærksom paa, at efterhaanden som Ansøgernes Antal stiger, bliver Kommissionernes Formænds Arbejde forøget i meget betydelig Grad. Og nu maa det vistnok erkendes, at den Rejsegodtgørelse, som Loven hjemler Kommissionsformændene, og som er 1 Kr. pr. løbende Mil, er meget lav. Naar en Kommissionsformand faar et større Antal Husmandslodder at skaffe til Veje, vil det sige ikke alene et meget stort Arbejde for ham, men ogsaa en Tilsætning. Derfor tror jeg, at der er Grund til at yde dem en mindre Godtgørelse; jeg tror ikke, det skal være i Form af noget Honorar, idet de ikke bør være lønnede Personer i den Forstand, at det skal kunne kaldes mindre Embeder. Jeg tror derimod, at der var Grund til at yde dem en mindre Kontorholdsgodtgørelse, om jeg maa kalde det saaledes. Og jeg skal derfor tillade mig nu til Finanslovens 3die Behandling at fremsætte et Forslag i den Retning, og jeg haaber, at det skal vinde Tilslutning: saavel fra Finansudvalget, dette høje Ting og Lands-tinget.

Alf. Christensen: Med den Beundring, som Menigmand skylder eller bør skyldte Sagkundskaben og Tingets Ordførere, har jeg lyttet til de højtærede Ordførere, som have haft dette Ministeriums Budget under Behandling; jeg har hørt om Kraftfodring og Sædfodring, Roer og Frøkager paa den ene Side og Husmandsrejser- og lodder paa den anden Side. Og til Tingets Beroligelse skal jeg afholde mig fra ethvert Bidrag saavel til Kreaturerens Fodring som til Husmændenes Afmagring. Jeg vil stoppe op ved Betænkningens Nr. 48, der lyder saaledes: „Til Fiskeri i Almindelighed. Samraad har været afholdt angaaende Bortforpagtning af Statens Fiskevande.“ Det undrer mig, at en saadan Post som Bortforpagtningen af Statens Fiskevande ikke findes under § 2, hvor man ellers plejer at søge og finde den Slags Ting. Denne Paragraf omhandler jo Domæneindtægter, og der findes netop under Nr. 1 Indtægt af Søer, Damme og Moser. Men dette Punkt har øjensynligt ikke hørt hjemme der, thi saa vilde det sagkyndige Udvalg have opført det der; nu findes det paa § 18 og hører altsaa hjemme der. Men hvad er det, der har været Samraad om? Det bevarer man en vis Hemmelighedsfuldhed om. Den ærede Ordfører berørte, at der havde været Samraad om, hvorvidt det maatte anses for heldigt, at et privat Selskab paa en Maade fik Eneret til at fiske i Statens forskellige Vande. Det gav ikke megen Oplysning. Jeg havde ventet, at den højtærede Landbrugsminister skulde have udformet Spørgsmaalet videre og fortalt lidt om Samraadet, men da det heller ikke er sket, har jeg i Henhold til tidligere længst forbigangen Tids Skik og Brug forhørt mig privat, dog ikke i Vinduesfordybningen, men i mine nærmeste Omgivelser, om, hvad det er, der har været ført Samraad om. Jeg har da erfaret, hvad jeg allerede kunde slutte mig til, at det er Furesøen, det drejer sig om. Og med al Agtelse for Sagkundskab og den ærede Ordfører vil jeg da ogsaa melde mig som nogenlunde sagkyndig i, hvad der vedrører Furesøen og Fiskeriet der. Da nu hverken Ministeren eller Ordføreren vilde komme ind paa Sagen, vil jeg med et i Landbruget populært Udtryk tage Tyren ved Hornene og gaa lige til Sagen. Det er saa heldigt, at jeg i Øjeblikket kan belyse dette Spørgsmaal noget. Furesøen bortforpagtes ligesom Statens andre Fiskevande ved offentlig Auktion, og den højtbydende bliver For-